«ΈΝΑ ΕΥΖΩΝΑΚΙ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ»

Ένα προσφυγάκι στα χνάρια του εύζωνα…στη φιλόξενη Πρέβεζα!

Στις όχθες του μυθικού ποταμού Αχέροντα, ένα μικρό προσφυγάκι, κουβαριασμένο, μελαγχολικό, βυθισμένο στις σκέψεις του.
Το είδε ο ποταμός κι άρχισε να του σιγοψιθυρίζει.
-Τι έχεις μικρό μου;
Κι εκείνο πετάχτηκε, άνοιξε τα μάτια του διάπλατα. Κοίταξε ολόγυρα τρομαγμένο. Ποιος του μιλούσε;
-Εγώ είμαι το ποτάμι, μη φοβάσαι, πες μου τι σε βασανίζει;
Έβαλε τα χεράκια του στα κρυστάλλινα νερά του κι εκείνο αργοκυλώντας το χάιδεψε απαλά.
Το προσφυγάκι άρχισε δειλά – δειλά να του μιλάει.
-Θέλω το σπίτι μου, το κρεβατάκι μου, τα παιχνίδια μου, τους φίλους μου, τη μαμά τον μπαμπά… Μου είπαν πως ίσως τους βρω εδώ, σε σένα!
Και ξάφνου, κλείνει με τις παλάμες του τ' αυτιά του τρομαγμένο.
Στ' αυτιά του ηχούσαν ακόμη οι βόμβες του πολέμου. Κουλουριάστηκε ακόμη πιο πολύ.
Το ποτάμι γέμισε τη χούφτα του νερό.
-Πες μου ψυχή μου, εγώ είμαι φίλος σου, μη φοβάσαι!
Κι εκείνο πήρε θάρρος και συνέχισε.
-Ένα βράδυ με άρπαξαν οι γονείς μου με λιγοστά ρουχαλάκια…. Περπατούσαμε μερόνυχτα ατελείωτα, πότε σκυφτοί, πότε τρέχοντας, μας στοίβαξαν σε μια βάρκα… Η θάλασσα φουρτούνιασε… τους έχασα… πυκνό σκοτάδι… φωνές…ουρλιαχτά…
Τα δάκρυα αυλάκωσαν το προσωπάκι του κι άρχισαν να τρέχουν στο ποτάμι. Πήρε μια βαθιά ανάσα και συνέχισε
-Πάλευα με τα κύματα…. Μετά δε θυμάμαι τίποτε, με πήρε ο ύπνος…
Το ποτάμι λύγισε, δάκρυσε.
-Μη φοβάσαι πια μικρό μου, εγώ θα σε βοηθήσω! Να δες! Θα καλέσω το ανδρειωμένο ευζωνάκι!
Το ποτάμι θέριεψε, ένα βουητό ακούστηκε και ξάφνου ξεπρόβαλε το ευζωνάκι, όμορφο, καμαρωτό, πλησιάζει και του λέει:
-Γιατί τρέμεις φίλε μου, τι έπαθες;
Το προσφυγάκι το κοιτάζει με απορία και του απάντησε με τρεμάμενη φωνή
-Έχασα τα πάντα, δεν έχω γονείς, γη, πατρίδα, ο μόνος μου φίλος είναι αυτό το ποτάμι.
Το ευζωνάκι του άπλωσε το χέρι:
-Έλα σήκω, πάμε να σου δείξω τις ομορφιές του τόπου μας, αυτή η γη η ανδρειωμένη, θα γίνει τώρα και δική σου πατρίδα. Ακολούθα τα χνάρια μου! Θα 'μαι εγώ τώρα ο φύλακας άγγελός σου.
Ο Αχέροντας σιγοψιθύρισε:

-Εγώ, που χρόνια τώρα κρύβω μυστικά, να ξέρεις, όποτε με χρειαστείς, μπορείς να με εμπιστευτείς. Δεν κουβαλάω πια τις ψυχές των ανθρώπων, χαρά τους δίνω και τη ζείδωρη ανάσα μου.
Ένα χαμόγελο άνθισε πια στα χείλη του, σκούπισε τα δάκρυά του, έσκυψε να πιει απ' το καθάριο νερό του, το χαιρέτησε γλυκά κι ακολούθησε το ευζωνάκι.
Κι εκείνο το πήγε ψηλά, ανέβηκαν στο Ζάλογγο κι άρχισε να του μιλά για την ηρωική θυσία των Σουλιωτισσών. Του έδειξε τα απολιόρκητα και ιστορικά κάστρα. Του μίλησε για τους ήρωες του '21 και τα κατορθώματά τους, για τον Κοσμά τον Αιτωλό και τον αγώνα του, για το «αδούλωτο» Έθνος.
Τέλος κάθισαν να ξεκουραστούν στα τείχη της αρχαίας Νικόπολης, με συντροφιά τη φωνή ενός μοναχικού γκιώνη.
Το προσφυγάκι ενθουσιάστηκε απ' την ανδρεία των Ελλήνων, τις ομορφιές, την καλοσύνη, την αγάπη, τη θαλπωρή του νέου του φίλου.
Ένιωσε ασφάλεια και σιγουριά, θαύμασε την όμορφη στολή του!
Το ευζωνάκι χαρούμενο, συνέχισε να του μιλά για τις ηρωικές πράξεις, για την Ελλάδα, που κι αυτή δεινοπάθησε απ' τα 400 χρόνια σκλαβιάς και πώς ξαναγεννήθηκε πάλι απ' τις στάχτες της. Για τα λάθη των ανθρώπων, που δεν σταματούν, αλλά και για το φιλότιμο των Ελλήνων και τις αξίες της ελληνικής ψυχής.
Κατέβηκαν απ' τα τείχη κι αποκαμωμένο, το οδήγησε σ' ένα ζεστό και ασφαλές περιβάλλον, τη νέα του φωλιά.
Ήρθε η ώρα του αποχαιρετισμού.
Το προσφυγάκι πλησιάζοντας το ευζωνάκι, άγγιξε με θαυμασμό τη φέρμελη, το χρυσοκεντημένο γιλέκο που φορούσε. Ξαφνικά μια αόρατη μαγική δύναμη το διαπέρασε, όρθωσε το κορμάκι του θαρραλέα και του είπε:
-Δε φοβάμαι πια, γνώρισα εσένα ένα γενναίο φίλο και ξέρω ότι, όπου και να είσαι, ακόμη και στο μνημείο σου, «ακοίμητος φρουρός» για την πατρίδα, θα έχεις στο νου σου κι εμένα, το μικρό προσφυγάκι!
Το ευζωνάκι συγκινημένο του απάντησε:
-Γενναίε μου, κυνήγα τα όνειρά σου κι εγώ νοερά θα είμαι δίπλα σου και να ξέρεις πως η φιλοξενία, η ελπίδα και η ανδρεία στη χώρα μας, στην Ελλάδα μας, δεν πεθαίνουν ποτέ!
Κι έτσι χαρούμενο κι ευτυχισμένο το προσφυγάκι έτρεξε στην καινούρια του φωλιά!

Κωνσταντίνος Πάσχος
μαθητής του ΣΤ2 του
6ου Δημοτικού Σχολείου Πρέβεζας
Σχολ. έτος: 2020-21